

הלכות מילה פרק ג

א. המל מברך קדם שימול, ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצוותיו וצונו על המילה, אם היה מל בן חבור; ואם מל בנו, מברך וצונו למול את הבן. ואבי הבן מברך ברכה אחרת, ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצוותיו וצונו להכניסו בבריתו שלאברהם אבינו: שמצוה על האב למול את בנו, יתר על המצוה שמצוין כל ישראל שימולו כל ערל שביניהן; לפיכך אם אין שם אביו, אין מברכין אחרים ברכה זו. ויש מי שהורה שיברכו אותה בית דין, או אחד מן העם; ואין ראוי לעשות כן.

ב. ואם היו שם עומדין אומדין כשם שהכנסתו לברית, כן תכניסוהו לתורה ולחפה ולמעשים טובים.

ג. ואחר כך מברך אבי הבן, או המל, או אחד מן העומדין שם ברכה זו ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם, אשר קדש ידיו מבטן, וחק בשארו שם, וצאצאיו חתם באות ברית קדש; על כן בשכר זאת אל חי חלקנו לעד, צורנו צוה בצואת קדושים להציל ידידות שארנו משחת; ברוך אתה ה', כורת הברית. ואבי הבן, מברך שהחינו.

ד. המל את הגרים מברך ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצוותיו וצונו למול את הגרים ולהטיף מהן דם ברית, שאלמלא דם ברית, לא נתקיימו שמים וארץ: שנאמר "אם-לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ, לא-שמתי" (ירמיהו לג, כה).

ה. המל את עבדו מברך ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצוותיו וצונו למול את העבדים ולהטיף מהן דם ברית, שאלמלא דם ברית, לא נתקיימו שמים וארץ: שנאמר "אם-לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ, לא-שמתי" (ירמיהו לג, כה). ואם מל עבד שלאחרים, מברך על מילת העבדים. והמל אדם גדול צריך לכסות ערותו עד שיברך, ואחר כך מגלהו ומל אותו.

ו. גר שמל קדם שיתגיר, וקטן שנלד מהול כשמיטפין מהן דם ברית, אינן צריכין ברכה. וכן אנדרגיגוס אין מברכין על מילתו, מפני שאינו ודאי.

ז. גוי שצריך לחתך ערלתו מפני מכה, או שחין שנלד בה אסור לישראל לחתך לו אותה: שהגויים לא מעלין אותן מידי מיתה, ולא מורידין אותן אליה, ואף על פי שנעשית מצוה ברפואה זו, שהרי לא נתפון למצוה. לפיכך אם נתפון הגוי למילה, מתר לישראל למול אותו.

ח. מאוסה היא הערלה שנתגנו בה הרשעים, שנאמר "כי כל-הגוים ערלים" (ירמיהו ט, כה). וגדולה היא מילה, שלא נקרא אברהם אבינו שלם, עד שמל, שנאמר "התהלך לפני, והיה תמים. ואתנה בריתי ביני ובינך" (בראשית יז, א-ב). וכל המפר בריתו שלאברהם אבינו, והניח ערלתו, או משכה אף על פי שיש בידו תורה ומעשים טובים הרבה, אין לו חלק לעולם הבא.

ט. בוא וראה כמה חמורה מילה, שלא נתלה למשה רבנו עליה

אָפּלוּ שָׁעָה אַחַת, אָף עַל פִּי שְׁהִיוּ בַּדֶּרֶךְ. וְכָל מַצּוֹת הַתּוֹרָה נִכְרְתוּ עָלֶיהֶן שְׁלוֹשׁ בְּרִיתוֹת בְּלָבָד, שֶׁנֶּאֱמַר "אֵלֶּה דְבָרֵי הַבְּרִית אֲשֶׁר-צִוָּה ה' אֶת-מֹשֶׁה, לְכַרֵּת אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מִזְרָאֵל: מִלִּבְד הַבְּרִית, אֲשֶׁר-כָּרַת אִתָּם בְּחֵרֶב" (דברים כח, ט); וְשֵׁם הוּא אוֹמֵר "אַתֶּם נֹצְבִים הַיּוֹם . . . לְעִבְרָךְ, בְּבְרִית ה' אֱלֹהֶיךָ" (דברים כט, ט-יא). הֵרִי שְׁלוֹשׁ בְּרִיתוֹת. וְעַל הַמִּלָּה, נִכְרְתוּ שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה בְּרִיתוֹת עִם אֲבֹרָהִם אֲבִינוּ: "וְאַתָּנָה בְּרִיתִי, בֵּינִי וּבֵינְךָ" (בראשית יז, ב), "אֲנִי, הִנֵּה בְּרִיתִי אִתְּךָ" (בראשית יז, ד), "וְהַקְמַתִּי אֶת-בְּרִיתִי בֵּינִי וּבֵינְךָ" (בראשית יז, ז), "לְבְרִית עוֹלָם" (שם), "אֶת-בְּרִיתִי תִשְׁמֹר" (בראשית יז, ט), "זֹאת בְּרִיתִי" (בראשית יז, י), "וְהָיָה לְאוֹת בְּרִית" (בראשית יז, יא), "וְהָיְתָה בְּרִיתִי" (בראשית יז, יג), "לְבְרִית עוֹלָם" (שם), "אֶת-בְּרִיתִי, הִפֵּר" (בראשית יז, יד), "וְהַקְמַתִּי אֶת-בְּרִיתִי אִתּוֹ" (בראשית יז, ט), "לְבְרִית עוֹלָם" (שם), "וְאַתָּה-בְּרִיתִי, אֲקִים אֶת-יִצְחָק" (בראשית יז, כא).

בְּרִיךְ רַחֲמָנָא דְסִיעֵן. נִגְמַר סֵפֶר שְׁנִי, בְּעֶזְרַת שְׂדֵי. וּמִנֵּין פְּרָקִים שְׁלֹסָפֶר זֶה, שְׁשֶׁה וְאַרְבָּעִים: הַלְכוֹת קְרִית שְׁמַע, אַרְבַּעַת פְּרָקִים; הַלְכוֹת תְּפִלָּה וּבִרְכַּת כּוֹהֲנִים, חֲמִשָּׁה עָשָׂר פְּרָקִים; הַלְכוֹת תְּפִלִּין וּמְזוֹזָה וְסֵפֶר תּוֹרָה, עֶשְׂרֵה פְּרָקִים; הַלְכוֹת צִיצִית, שְׁלוֹשָׁה פְּרָקִים; הַלְכוֹת בְּרָכוֹת, אֶחָד עָשָׂר פְּרָקִים; הַלְכוֹת מִלָּה, שְׁלוֹשָׁה פְּרָקִים.